

SEVERI

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

10 септември 2009 година *

По дело C-446/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Tribunale civile di Modena (Италия) с акт от 26 септември 2007 г., постъпил в Съда на 1 октомври 2007 г., в рамките на производство по дело

Alberto Severi, който действа от свое име, както и в качеството на законен представител на Cavazzuti e figli SpA, понастоящем Grandi Salumifici Italiani SpA,

срещу

Regione Emilia-Romagna,

в присъствието на

Associazione fra Produttori per la Tutela del „Salame Felino“,

* Език на производството: италиански.

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-н Т. von Danwitz, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н G. Arestis и г-н J. Malenovský (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н Н. Нанчев, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 декември 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н Severi и Grandi Salumifici Italiani SpA, от адв. G. Forte и адв. C. Marinuzzi, avvocati,
- за Regione Emilia-Romagna, от адв. G. Puliatti, avvocato,
- за Associazione fra Produttori per la Tutela del „Salame Felino“, от адв. S. Magelli и адв. A. Ballestrazzi, avvocati,

- за гръцкото правителство, от г-н I. Chalkia и г-н V. Kondolaimos, както и от г-жа М. Tassoroulou, в качеството на представители,

- за италианското правителство, от г-н R. Adam, в качеството на представител, подпомаган от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

- за Комисията на Европейските общности, от г-жа С. Cattabriga и г-н В. Doherty, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 7 май 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2 от Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно етикетирването, представянето и рекламата на храните (ОВ L 109, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 9), на член 3, параграф 1 и на член 13, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, стр. 1), както и на член 15, параграф 2 от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Severi, действащ от свое име, както и от името на Grandi Salumifici Italiani SpA (наричано по-нататък „GSI“), по-рано Savazzuti e figli SpA, от една страна, и от друга — Regione Emilia-Romagna, по повод етикетирането на малотрайните и трайни колбаси, които GSI продава под наименованието „Salame tipo Felino“.

Правна уредба

Общностна правна уредба

Директива 2000/13

- 3 Съображение 4 от Директива 2000/13 гласи:

„Целта на настоящата директива трябва да бъде да определи общностните правила от общ и хоризонтален характер, които да се прилагат към всички храни, пуснати на пазара.“

- 4 Съгласно съображение 6 от Директива 2000/13/ЕО:

„Регламентирането на етикетирането на храните трябва да се основава преди всичко на необходимостта от осведомяване и защита на потребителя.“

5 Съображение 8 от същата директива гласи:

„Подобното етикетиране, което посочва точното естество и характеристиките на продукта и позволява на потребителя да направи своя избор при пълно познаване на фактите, е най-подходящото, тъй като създава най-малко пречки за свободната търговия.“

6 Член 1 от Директива 2000/13 гласи:

„1. Настоящата директива се отнася за етикетирането на храните, предназначени да се доставят като такива до крайния потребител, както и до определени аспекти, свързани с тяхното представяне и реклама.

[...]

3. По смисъла на настоящата директива:

а) „етикетиране“ означава всички текстове, данни, производствени марки или търговски марки, изображения или знаци, свързани с дадена храна и нанесени върху опаковка, документ, надпис, етикет, пръстен или яка, които придружават такава храна или се отнасят до такава храна;

[...]“

7 Член 2, параграф 1 от Директива 2000/13 гласи следното:

„1. Етикетирането и използваните методи не трябва:

а) да са такива, че да въвеждат в заблуда купувача, в частност:

- і) относно характеристиките на храната и в частност относно нейното естество, идентичност, свойства, състав, количество, трайност, източник или произход, начин на получаване или производство;

[...]

3. Забраните или ограниченията, предвидени в параграф 1 и параграф 2, важат също така за:

- а) представянето на храни и в частност за тяхната форма, външен вид или опаковка, използваните материали за опаковка, начина, по който те са подредени и средата, в която са изложени;

б) рекламата.“

- 8 Член 3, параграф 1 от посочената директива съдържа изчерпателен списък на указанията, които задължително следва да фигурират върху етикета на хранителните продукти. В точка 7 от посочената разпоредба е предвидено отбелязване на името или търговското наименование и адреса на производителя или на опаковчика, или на продавача, установен в рамките на Общността, докато в точка 8 е предвидено посочване на мястото на произхода или източника на храната, когато липсата на това посочване може да заблуди потребителя относно истинския произход или източник на храната.
- 9 Член 5 от Директива 2000/13 гласи:

„1. Търговското наименование на дадена стока е наименованието, предвидено в общностните разпоредби, които се прилагат за нея.

- а) Поради липсата на общностни разпоредби, търговското наименование е наименованието, предвидено в законите, подзаконовите актове и административните разпоредби, приложими в държавата членка, в която продуктът се продава на крайния потребител или на заведенията за обществено хранене.

При липса на такова, търговското наименование се състои от обичайното наименование[...] в държавата членка, в която се продава на крайния потребител или на заведенията за обществено хранене, или от описанието на храната и ако е необходимо, на нейната употреба, което да е достатъчно ясно, за да позволи на купувача да определи истинския ѝ вид и да я отличи от други продукти, с които може да бъде обърквана.

[...]“

Регламент № 2081/92

- 10 Макар в своя акт за преюдициално запитване запитващата юрисдикция да се позовава на Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114), с който се отменя Регламент № 2081/92, от фактите, свързани със спора по главното производство, следва, че Регламент № 510/2006 не е приложим към посочения спор. За сметка на това, предвид датата, на която на Savazzuti e figli SpA е наложена санкция от италианската полиция, следва да се приложи Регламент № 2081/92, изменен с Регламент (ЕО) № 2796/2000 на Комисията от 20 декември 2000 година (ОВ L 324, стр. 26, наричан по-нататък „измененият Регламент № 2081/92“).
- 11 С изменения Регламент № 2081/92 са установени правила относно закрилата на наименованията за произход (ЗНП) и на географските указания (ЗГУ) на земеделските продукти и на храните. Тази закрила, предоставяна при наличие на връзка между характеристиките на продукта или храната и неговия/нейния географски произход, се получава в съответствие с общностна процедура за регистрация.
- 12 Четвърто съображение от изменения Регламент № 2081/92 гласи, че „[п]оради широкото разнообразие на продукти, пуснати на пазара, и предоставената изобилна информация за тях, за да могат да направят най-добър избор, потребителите трябва да получат ясна и кратка информация относно произхода на продукта“. [неофициален превод]

13 Пето съображение от изменения Регламент № 2081/92 има следния текст:

„като има предвид, че етикетирането на земеделските продукти и храните е предмет на общите правила, съдържащи се в Директива [2000/13]; като има предвид, че с оглед на специфичното им естество би трябвало да се приемат допълнителни специални разпоредби за земеделските продукти и храни от специфичен географски район“. [неофициален превод]

14 Съгласно седмо съображение от изменения Регламент № 2081/92 „една рамка от правила на Общността за закрила ще позволи развитието на географските указания и наименованията за произход, поради това че осигурявайки по-еднообразен подход, такава една рамка ще гарантира честна конкуренция между производителите на продукти, ползващи се от такива означения, и ще увеличи доверието на потребителите към продуктите.“ [неофициален превод]

15 По силата на член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2081/92 той се прилага, без да се засягат други специфични разпоредби на Общността.

16 Член 3, параграф 1 от изменения Регламент № 2081/92 гласи:

„Означения, които са станали родови, не могат да бъдат регистрирани.

За целите на настоящия регламент „означение, което е станало родово“ означава означение на земеделски продукт или храна, което, макар и да се свързва

с мястото или региона, където този продукт или тази храна е бил(а) първоначално произвеждан(а) или предлаган(а) на пазара, е станало обичайно означение на даден земеделски продукт или храна.

За установяване дали едно означение е станало родово или не, трябва да се вземат предвид всички фактори, по-специално:

- съществуващото положение в държавата членка, от която произлиза означението, и в районите на потребление,

- съществуващото положение в други държави членки,

- съответното национално или общностно законодателство.

Когато след провеждане на посочената в членове 6 и 7 процедура дадена заявка за регистрация е била отхвърлена, поради това че едно означение е станало родово, Комисията публикува това решение в *Официален вестник на Европейските общности*.“ [неофициален превод]

- 17 В член 5 от изменения Регламент № 2081/92 е описана процедурата, която държавата членка трябва да следва, когато е подадена заявка за регистрация. Параграф 5 от посочения член 5 гласи:

„Държавата членка проверява дали заявката е обоснована и я изпраща [...] на Комисията, ако счете, че тя отговаря на изискванията по настоящия регламент.

Тази държава членка може само временно да предостави на национално равнище закрила по смисъла на настоящия регламент на означение, което е изпратено по изискуемия начин, и когато е подходящо — период за приспособяване от датата на това изпращане; [...]

Такава временна национална закрила се прекратява от датата, на която се вземе решение за регистрация по настоящия регламент.[...]

[...]“ [неофициален превод]

- 18 Член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92 предвижда, че „[з]ащитените означения не могат да станат родови.“ [неофициален превод]

Национална правна уредба

- 19 Съгласно член 2 от Законодателен декрет № 109 от 27 януари 1992 г., транспониращ разпоредбите на член 2, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 79/112/ЕИО на Съвета от 18 декември 1978 г. за сближаване на законодателствата на държавите членки относно етикетирането, представянето и рекламата на храни, предназначени за крайния потребител (ОВ L 33, 1979 г., стр. 1), които разпоредби се съдържат занапред в член 2, параграф 1, буква а), подточка i) от Директива 2000/13, която отменя и заменя Директива 79/112 (наричан по-нататък „Законодателен декрет № 109/92“):

„1. Етикетирането и методите на извършването му са предназначени за осигуряване на правилното и прозрачно осведомяване на потребителя. Те трябва да бъдат извършени по такъв начин, че:

- а) да не въвеждат купувача в заблуда относно характеристиките на съответната храна, и в частност относно естеството, идентичността, качеството, състава, количеството, трайността, произхода или източника, начина на получаване или производство на съответната храна;

[...]“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 20 GSI, със седалище в Модена, произвежда и продава малотрайни и трайни колбаси.

- 21 На 12 декември 2002 г. общинската полиция на Милано връчва на г-н Severi в лично качество и в качеството му на законен представител на посоченото дружество акт за установяване на извършено от дружеството нарушение на член 2 от Законодателен декрет № 109/92 относно етикетирането, представянето и рекламата на хранителните продукти за това, че е продавало произведен в Модена траен колбас, на етикета на който е посочено „Salame tipo Felino“.
- 22 В акта за установяване на нарушението е посочено, от една страна, че върху разглеждания по главното производство етикет думата „tipo“ (тип) е изписана с букви, които са твърде малки, за да бъдат достатъчно видими, а от друга страна, че останалите посочени върху етикета указания се отнасят само до съставките, наименованието и седалището на предприятието производител, като липсва всякаква информация относно мястото на производство или обстоятелството, че то съпада със седалището на предприятието производител. В акта е направен извод, че предвид тези доказателства етикетът на продукта може да въведе в заблуда потребителя относно произхода и източника на трайния колбас, тъй като не позволява ясно и правилно идентифициране на източника на продукта, схващан като мястото, където месото е преработено и опаковано. Наименованието „Salame tipo Felino“ всъщност препращало към традиционен метод на производство и към място на производство — територията на община Felino, разположена в Емилия-Романя, в провинция Парма, което не отговаряло на фактите в главното производство, тъй като там ставало въпрос за храна, произведена в Модена, която също се намира в Емилия-Романя, но в провинция Модена.
- 23 Въз основа на констатациите в акта на общинската полиция на Милано, на 16 май 2006 г. Regione Emilia-Romagna налага на г-н Severi административна санкция в размер на 3 108,33 EUR за нарушение на член 2 от Законодателен декрет № 109/92.
- 24 В решението си, с което подкрепя тълкуването на общинската полиция, Regione Emilia-Romagna счита, че наименованието „Salame Felino“ описва автентичен и типичен продукт, характерен за територията на община Felino. Тъй като приписаните на „Salame Felino“ характеристики не могли да бъдат признати на всички произведени по подобна рецепта колбаси, които обаче произхождат от други области или са произведени при прилагане на „индустриални“ методи, за да бъде изключена всякаква вероятност от объркване в съзнанието на потребителя, не било достатъчно да се добави думата „tipo“ (тип). Поради това разглежданият по главното производство етикет можел да въведе потребителя в заблуда

относно мястото на производство на спорния продукт, като по този начин не позволявал на посочения потребител да е напълно информиран при покупката.

25 Г-н Severi оспорва санкцията от 16 май 2006 г. пред Tribunale civile di Modena (Граждански съд Модена). В подкрепа на жалбата си той поддържа, че член 2 от Директива 2000/13, транспониран с член 2 от Законодателен декрет № 109/92, който би следвало да предвиди начини за етикетиране на храните, които да не въвеждат в заблуда потребителя относно произхода и източника на продукта, трябва да бъде тълкуван във връзка с други общностни разпоредби, и по-специално във връзка с изменения Регламент № 2081/92. Всъщност Директива 2000/13 не съдържа никаква определение на понятията „произход“ и „източник“, а съдържанието на тези понятия се намирало в изменения Регламент № 2081/92.

26 Regione Emilia-Romagna отхвърля тези доводи, изтъквайки самостоятелния характер на член 2 от Директива 2000/13, за чието тълкуване не се изисквало никаква позоваване на изменения Регламент № 2081/92 и който се прилагал към всяко несъответствие между мястото, посочено върху етикета, и действителното място на производство, независимо дали въпросното наименование за произход се ползва от защита.

27 Доводът на Regione Emilia-Romagna, основан на самостоятелния характер на член 2 от Директива 2000/13, не е приет за убедителен от Tribunale civile di Modena. Уважавайки тезата на жалбоподателя по главното производство, посоченият Tribunale всъщност счита, че понятията за произход и за източник не могат да бъдат ограничени до мястото, където се намира произвеждащото предприятие, а трябва да се основат върху свързаните с топонима очаквания на потребителя относно типа на продукта и неговите качествени характеристики. Следователно за да се установи дали етикетът на разглеждания по главното производство продукт трябва да се счита за заблуждаващ, запитващата юрисдикция счита, че е необходимо да се даде правна дефиниция на наименованието „Salame Felino“. Тя счита също така, че е необходимо да се провери дали това наименование препраща към рецепта или тип продукт и поради това е родово наименование или препраща към качествата, характеристиките, репутацията, които се дължат предимно или изключително на

географската среда, от която произхожда продуктът, и поради това съставлява истинско наименование за произход по смисъла на изменения Регламент № 2081/92.

28 Освен това поради съществуването на колективна марка с предмет словосъчетанието „Salame Felino“ запитващият съд приема, че е необходимо да се определи съотношението между тази марка и наименованието, използвано добросъвестно от повече от десет години от икономическите оператори, които са установени извън територията на община Felino.

29 Предвид гореизложеното Tribunale civile di Modena решава да спре висящото производство и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент № 2081/92 (понастоящем член 3, параграф 1 и член 13, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 510/2006), във връзка с член 2 от Законодателен декрет № 109/92 (член 2 от Директива 2000/13/ЕО), да се тълкуват в смисъл, че включващо позоваване на географско място наименование на храна, за което е подадена заявка за регистрация като ЗНП или ЗГУ по смисъла на посочените регламенти, която на национално равнище е „отхвърлена“ или във всеки случай чието изпращане на Комисията на Европейските общности е блокирано, следва да се разглежда като родово поне през целия период, през който това „отхвърляне“ или „блокиране“ произвежда действие?

2) Трябва ли член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент № 2081/92 (понастоящем член 3, параграф 1 и член 13, параграф 2 от Регламент № 510/2006), във връзка с член 2 от Законодателен декрет № 109/92 (член 2 от Директива 2000/13/ЕО), да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, в което се споменава определено място и което не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ по смисъла на посочените регламенти, може да бъде законно използвано в рамките на европейския пазар от производителите, които са използвали това наименование добросъвестно и постоянно за продължителен период до влизането в сила на Регламент № 2081/92 (понастоящем Регламент № 510/2006) и в периода след неговото влизане в сила?

- 3) Трябва ли член 15, параграф 2 от Директива 89/104 [...] да се тълкува в смисъл, че на притежателя на включваща позоваване на географско място колективна марка за храна не е позволено да възпрепятства производителите на храна със същите характеристики да я обозначават с наименование, сходно с включеното в колективната марка, при условие че посочените производители са използвали това наименование добросъвестно и постоянно много преди датата на регистрацията на посочената колективна марка?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 30 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали географско наименование, по отношение на което заявката за регистрация като ЗНП или ЗГУ е отхвърлена или блокирана на национално равнище, трябва да се счита за родово поне през целия период, през който това отхвърляне или блокиране произвежда правно действие.
- 31 В самото начало следва да се напомни, че този първи въпрос, чиято допустимост се оспорва от италианското правителство и от Комисията, е породен от доводите на GSI в подадената от това дружество жалба срещу санкцията, която му е наложена за неспазване на член 2 от Законодателен декрет № 109/92.
- 32 GSI изтъква два довода в подкрепа на жалбата си, с която цели да бъде установено, че етикетът на трайните колбаси, които продава под наименованието „Salame tipo Felino“, не е заблуждаващ по смисъла на член 2 от Законодателен декрет № 109/92.

- 33 На първо място GSI посочва, че разглежданият по главното производство етикет не може да се счита за заблуждаващ, тъй като наименованието „Salame tipo Felino“ трябвало да бъде считано за родово по смисъла на член 3 от изменения Регламент № 2081/92. По-нататък GSI изтъква, че освен това наименованието „Salame tipo Felino“ трябвало да бъде считано за родово, доколкото е била подадена заявка за регистрация на наименованието „Salame Felino“ като ЗГУ от две сдружения на местни производители и доколкото към момента на налагане на разглежданата в главното производство санкция все още не е имало произнасяне по тази заявка.
- 34 Запитващата юрисдикция счита за необорим първия от доводите на GSI и поради това отнася до Съда само втория от доводите, който е предмет на първия въпрос.
- 35 Както италианското правителство, така и Комисията обаче оспорват предпоставката, според която родовият характер на наименованието „Salame tipo Felino“ по смисъла на член 3 от изменения Регламент № 2081/92 бил от значение за преценката на заблуждаващия характер на етикетиранието по смисъла на член 2 от Директива 2000/13. Те посочват, че поставеният въпрос относно правната стойност на самото наименование е недопустим поради липса на връзка със спора по главното производство, който се отнася до заблуждаващия характер на етикета на продукти, носещи това наименование.
- 36 Поради това преди поставеният въпрос да бъде разгледан по същество, Съдът следва да се произнесе по допустимостта му.

По допустимостта на въпроса

- 37 Съгласно постоянната съдебна практика в рамките на предвиденото в член 234 ЕО производство, по принцип националните юрисдикции, които са сезирани със спора, могат да преценят както необходимостта от преюдициално заключение, за да могат да постановят решението си, така и релевантността на въпросите, които

поставят на Съда. Съдът може обаче да откаже да се произнесе по поставен от национална юрисдикция въпрос по-специално ако е съвсем очевидно, че исканото от нея тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство и следователно не отговаря на обективна необходимост за разрешаване на посочения спор (вж. по-специално Решение на Съда от 15 юни 1999 г. по дело Tarantik, C-421/97, Recueil, стр. I-3633, точка 33, както и Решение на Съда от 15 юни 2006 г. по дело Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 и C-41/05, Recueil, стр. I-5293, точка 24).

38 Несъмнено е важно да се подчертае, че родовият характер на наименованието по смисъла на член 3 от изменения Регламент № 2081/92 не би могъл да изключи а priori евентуалния заблуждаващ характер на етикетирането по смисъла на член 2 от Директива 2000/13 на така наименованите продукти. Както подчертава генералният адвокат в точки 53 и 54 от заключението си, налице са обстоятелства, при които потребителят действително би могъл да бъде въведен в заблуда от посочването на родово означение върху етикета на даден продукт, предвид присъщите характеристики на етикетирането на посочения продукт. Така обстоятелството, че използването от производител на незащитено по дефиниция родово наименование не нарушава изменения Регламент № 2081/92, не можело да означава непременно, че е гарантиран интересът на потребителите, който е защитен посредством Директива 2000/13.

39 При все това, обратно на твърденията на италианското правителство и на Комисията, правната стойност на наименованието, и в частност неговият евентуален родов характер, е един от елементите, който, без да е определящ сам по себе си, може надлежно да бъде отчетен при преценката на заблуждаващия характер на етикетирането.

40 Всъщност за да установи дали наименование притежава родов характер, Комисията трябва да вземе предвид определен брой фактори, и по-специално, по силата на член 3 от изменения Регламент № 2081/92, „съществуващото положение в държавата членка, от която произлиза означението, и в районите на потребление“. От своя страна запитващата юрисдикция също трябва да отчете тези фактори, за да определи дали етикетът на въпросния продукт е от естество да въведе в заблуда потребителя по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 2000/13.

41 От това следва, че в рамките на преценката, която ще трябва да направи относно евентуалния заблуждаващ характер на етикета на разглеждания по главното производство продукт, за запитващата юрисдикция е релевантно дали въпросното наименование има родов характер.

42 От предходното следва, че поставеният въпрос не е явно ирелевантен за разрешаването на спора по главното производство и следователно е допустим.

По съществуващото на спора

43 В самото начало следва да се посочи, че в първия въпрос, който се съдържа в акта за преюдициално запитване, се посочват два факта. От една страна, наименованието „Salame Felino“ било предмет на заявка за регистрация като ЗНП или ЗГУ по смисъла на измененния Регламент № 2081/92, а от друга страна, изпращането на тази заявка до Комисията било впоследствие отказано или поне блокирано от италианските органи.

44 От разпоредбите на член 5, параграфи 4 и 5, във връзка с член 6, параграфи 2—5 и член 3, параграф 1, последна алинея от измененния Регламент № 2081/92, следва, че в крайна сметка Комисията е единствено компетентна да се произнесе по изпратените ѝ от националните органи заявки за регистрация, като предостави исканата защита, или, обратно, като откаже исканата регистрация евентуално с мотива, че разглежданото наименование има родов характер. Следователно обстоятелството, че заявката за регистрация е отхвърлена или блокирана от националните органи, както и причините за такова отхвърляне или блокиране не биха могли по никакъв начин да се отразят на отговора, който следва да се даде на поставения въпрос.

45 При това положение запитващата юрисдикция, която се позовава на разпоредбите на член 3, параграф 1 и на член 13, параграф 3 от измененния Регламент № 2081/92, пита по същество дали след като веднъж е подадена заявката за

регистрация до постановяването на решението на Комисията евентуално не съществува презумпция за родовия характер на наименованието, поне за периода от датата на това подаване до датата на евентуалното изпращане на заявката от националните органи на Комисията.

46 В това отношение, позовавайки се на член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92, запитващата юрисдикция изглежда иска да установи дали тълкуването а *contrario* на тази разпоредба не води до подобна презумпция.

47 Налага се изводът, че случаят не е такъв. Член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92 гласи, че означенията, които (вече) са защитени, не могат да станат родови. Несъмнено а *contrario* от тази разпоредба следва, че означенията, които още не са защитени, тъй като са предмет на заявка за регистрация, могат да станат родови при липса на пречки, произтичащи от вече действаща защита.

48 Такова тълкуване а *contrario* не позволява да се направи извод за нищо повече от простото наличие на възможност разглежданото означение да стане родово. В замяна на това, посоченото тълкуване не позволява да се приеме, че означенията, за които е подадена заявка за регистрация, но които все още не са защитени, трябва да се считат по презумпция за родови.

49 От предходното следва, че член 3, параграф 1, във връзка с член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92, не може да се тълкува в смисъл, че наименование, предмет на заявка за регистрация, трябва да бъде считано за родово до евентуалното изпращане на заявката за регистрация до Комисията.

- 50 Този извод е подкрепен от самото съдържание на понятието за родовия характер, което е уточнено от практиката на Съда. Всъщност означението на продукт придобива родов характер в резултат на обективен процес, в края на който това означение, макар да съдържа позоваване на географското място, където разглежданият продукт е произведен или продаван първоначално, става обичайно означение на посочения продукт (вж. в този смисъл Решение на Съда от 25 октомври 2005 г. по дело Германия и Дания/Комисия, C-465/02 и C-466/02, Recueil, стр. I-9115, точки 75—100, както и Решение на Съда от 26 февруари 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-132/05, Recueil, стр. I-957, точка 53).
- 51 При тези условия обстоятелството, че разглежданото по главното производство означение е предмет на заявка за регистрация, само по себе си трябва да бъде считано за ирелевантно за изхода на подобен обективен процес на популяризиране или на разграничаване между наименованието и територията.
- 52 Освен това следва да се посочи, че установяването на презумпция за родовия характер вследствие от подаването на заявка за регистрация би противоречало на целите на изменения Регламент № 2081/92.
- 53 Всъщност установената с изменения Регламент № 2081/92 система за регистриране на наименованията като ЗНП или ЗГУ отговаря едновременно на изискването за защита на потребителя, както следва от четвърто съображение от изменения Регламент № 2081/92, и на необходимостта от запазване на лоялната конкуренция между производителите, както следва от седмо съображение от посочения регламент. Признаването на родовия характер на наименованието обаче по дефиниция препятства предоставянето на подобна защита. Така, да се приеме за родово едно означение само поради обстоятелството че е подадена заявка за регистрация, като в крайна сметка може да се окаже, че то не е родово, би застрашило реализирането на двете горепосочени цели. Поради това не може да се счита, че е налице признаване на родовия характер на наименование през целия период, предхождащ решението на Комисията по заявката за регистрация.

54 Предвид предходните съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92 трябва да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, което включва географски обозначения и за което е подадена заявка за регистрация като ЗНП или ЗГУ по смисъла на посочения регламент, не може да се счита за родово до евентуалното изпращане от националните органи на заявката за регистрация на Комисията. Родовият характер на наименование по смисъла на изменения Регламент № 2081/92 не може да се презумира, докато Комисията не се произнесе по заявката за регистрация на наименованието, като евентуално я отхвърли с конкретния мотив, че посоченото наименование е станало родово.

По втория въпрос

55 С втория си въпрос запитващата юрисдикция пита по същество дали член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92, във връзка с член 2 от Директива 2000/13, трябва да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, в което се споменава определено място и което не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ, може да бъде законно използвано от производителите, които са го използвали добросъвестно и постоянно както преди, така и след влизането в сила на Регламент № 2081/92.

По допустимостта на въпроса

56 Италианското правителство и Associazione fra Produttori per la Tutela del „Salame Felino“ поддържат, че този втори въпрос е недопустим. По-специално това правителство изтъква ирелевантността на посочения въпрос предвид предмета на спора по главното производство, с мотива че нито една общностна или национална разпоредба относно етикетирането на продуктите не отчита добросъвестността на икономическия оператор, който е пуснал на пазара продукт със заблуждаващ етикет.

- 57 Налага се обаче изводът, че подобен довод, който е свързан с разглеждане по същество на поставения въпрос, не може да има отражение върху неговата допустимост.

По съществуващото на спора

- 58 В самото начало следва да се напомни, както е направил генералният адвокат в точка 49 от заключението си, че въпреки наличието на разлики между Директива 2000/13 и изменения Регламент № 2081/92, както с оглед на техните целите, така и с оглед на обхвата на предоставената от тях защита, посочването на географските означения върху етикетите на храните, при положение като това в делото по главното производство, може да се попадне едновременно в приложното поле на тези два правни инструмента.
- 59 В рамките на спора по главното производство обаче от запитващата юрисдикция се иска да се произнесе само относно това дали предвид член 2 от Законодателен декрет № 109/92, с който е транспониран член 2 от Директива 2000/13, GSI е можело да въведе потребителя в заблуда, посочвайки върху етикета на продаваните от него продукти означението „Salame tipo Felino“. Ето защо запитващата юрисдикция си задава въпроса дали обстоятелството, че разглежданото в главното производство наименование, което не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ, отдавна е използвано от производителите добросъвестно и постоянно, е релевантно за преценката на заблуждаващия характер на разглеждания в главното производство етикет.
- 60 В това отношение следва да се напомни, че по принцип Съдът не следва да се произнася относно това дали етикетиранието на някои продукти е от естество да въведе купувача или потребителя в заблуда или относно евентуалния заблуждаващ характер на търговско наименование. Това е задача на националната юрисдикция (вж. по-специално Решение от 16 юли 1998 г. по дело Gut Springenheide и Tusky, C-210/96, Recueil, стр. I-4657, точка 30, както и Решение на Съда от 12 септември 2000 г. по дело Geffroy, C-366/98, Recueil, стр. I-6579, точки 18 и 19). Когато се произнася по преюдициално запитване обаче, Съдът може при необходимост да даде пояснения, с цел да насочи националната юрисдикция при нейното решение (Решение по дело Geffroy, посочено по-горе, точка 20).

- 61 От практиката на Съда следва, че за да прецени дали указание, което фигурира върху етикет, може да въведе в заблуда, националният съд трябва да се основе главно на предполагаемите очаквания с оглед на посоченото указание на средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, относно произхода, източника, качеството, свързано с храната, като основното е потребителят да не бъде въведен в заблуда и накаран погрешно да приеме, че продуктът има произход, източник или качество, различен или различно от действителния или действителното (вж. в този смисъл Решение на Съда от 6 юли 1995 г. по дело Mars, C-470/93, Recueil, стр. I-1923, точка 24, Решение на Съда по дело Gut Springenheide and Tusky, посочено по-горе, точка 31, както и Решение на Съда от 13 януари 2000 г. по дело Estée Lauder, C-220/98, Recueil, стр. I-117, точка 30).
- 62 Сред елементите, които следва да се вземат предвид при определяне на евентуалния заблуждаващ характер на разглеждания в главното производство етикет, продължителността на използването на означение е обективен елемент, който би могъл да промени очакванията на разумния потребител. В замяна на това, евентуалната добросъвестност на производителя или на търговеца на дребно, която е субективен елемент, не би могла да повлияе на обективното впечатление, създадено у потребителя чрез посочването на географско означение върху етикета.
- 63 Предвид предходните съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от изменения Регламент № 2081/92, във връзка с член 2 от Директива 2000/13, трябва да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, което включва географски обозначения и не е регистрирано като ЗНП или ЗГУ, може да бъде законно използвано, при условие че етикетването на продукта, обозначен по този начин, не въвежда в заблуда средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен. За да преценят дали случаят е такъв, националните юрисдикции могат да отчетат продължителността на използването на означението. В замяна на това, евентуалната добросъвестност на производителя или на търговеца на дребно е ирелевантна в това отношение.

По третия въпрос

- 64 Стретия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали на основание Директива 89/104 притежателят на колективна марка за храна, която марка включва позоваване на географско място, идентично с разглежданото в главното производство наименование, може да се противопостави на използването на посоченото наименование.
- 65 Италианското правителство поддържа, че този трети въпрос е недопустим, доколкото делото, разглеждано от националната юрисдикция, не засяга колективните марки. Посоченото правителство изтъква, че Regione Emilia-Romagna, който налага на GSI разглежданата в главното производство санкция, не е притежател на каквато и да било марка и впрочем не твърди, че GSI е засегнало някаква колективна марка. Освен това в съдебното заседание италианското правителство припомня, че запитващата юрисдикция си задава само въпроса дали осъществяването от GSI етикетирание „Salame tipo Felino“ е от естество да въведе потребителя в заблуда относно действителния произход на въпросния продукт. Независимо от встъпването в производството на сдружение на местни производители, което е притежател на колективна марка „Salame Felino“, доводът за евентуално засягане на колективна марка не бил изтъкнат по делото, разглеждано от запитващата юрисдикция.
- 66 Следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика, напомнена в точка 37 от настоящото решение, Съдът не е компетентен да предостави отговор на юрисдикцията, която го е сезирала с преюдициално запитване в рамките на предвиденото в член 234 ЕО производство, когато въпросите, които са му поставени, нямат никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство и следователно не отговарят на обективна необходимост за разрешаване на спора по главното производство.
- 67 Безспорно е обаче, че в спора, с който е сезирана запитващата юрисдикция, тя трябва да се произнесе единствено по въпроса дали етикетирането на трайните колбаси, наречени „Salame tipo Felino“, може да въведе потребителите в заблуда и следователно да наруши националните разпоредби, с които е транспонирана Директива 2000/13.

68 Поради това въпросът дали притежателят на колективна марка за храна, която марка включва позоваване на географско място, идентично с разглежданото в главното производство наименование, може да се противопостави на използването на посоченото наименование, е явно ирелевантен за разрешаване на спора по главното производство и поради това трябва да бъде обявен за недопустим.

По съдебните разноски

69 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни, изменен с Регламент (ЕО) № 2796/2000 на Комисията от 20 декември 2000 година, трябва да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, което включва географски обозначения и за което е подадена заявка за регистрация като защитено наименование за произход или защитено географско указание по смисъла на Регламент № 2081/92, изменен с Регламент № 2796/2000, не може да се счита за родово до евентуалното изпращане от националните органи на заявката за регистрация на Комисията на Европейските общности. Родовият характер на наименование по смисъла на Регламент № 2081/92, изменен с Регламент № 2796/2000, не може да се презумира, докато Комисията не се произнесе по заявката за регистрация на наименованието, като евентуално я отхвърли с конкретния мотив, че посоченото наименование е станало родово.

- 2) Член 3, параграф 1 и член 13, параграф 3 от Регламент № 2081/92, изменен с Регламент (ЕО) № 2796/2000, във връзка с член 2 от Директива 2000/13/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 март 2000 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно етикетирането, представянето и рекламата на храните трябва да се тълкуват в смисъл, че наименованието на храна, което включва позоваване на географско място и не е регистрирано като защитено наименование за произход или защитено географско указание, може да бъде законно използвано, при условие че етикетирането на продукта, обозначен по този начин, не въвежда в заблуда средния потребител, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен. За да преценят дали случаят е такъв, националните юрисдикции могат да отчетат продължителността на използването на означението. В замяна на това, евентуалната добросъвестност на производителя или на търговеца на дребно е ирелевантна в това отношение.

Подписи